

Milan Đorđević

KAPUT

Kaput leži. Na podu.
Bez kapi krvi u sebi.
Kaput leži. Umoran,
zgrčen, odbačen i crn.
- Kapute! Kapute! Kapute!
- Mili brate! Ustani! Ustani!
Barem klekni kraj tvog
Milana Đorđevića!
Mili brate zasipan
snegovima, kišama,
pogrdama, laskanjima,
čuvaru moje samoće!
Ustani! Ustani!
Tako ti praznih džepova,
ispuniću ih mojim šakama.
Prhnuće krilima u tebi.
Tako ti zjapećih rukava,
pustiću izmučene životinjice,
moje ruke, u tebi da gmižu!
I kaput počne da diše,
otvori oči, zadrhta,
pokrenu jedan rukav,
raširi krila, polete, zagrakta,
zaogrnu me svojim mrakom.
I sad sam njegova utroba.

MUMIJA

Ja sam mumija.
Kao deverika
ispod leda
otvaram usta.
Bez krika
gledam
modro platno
na kome prska
užarena kugla
i sipa kapi
divljega meda.

OBLAK

Vidim rujni i tmasti,
vidim hvarski
Belinijev oblak.
Sečivo, sunčev zrak
kroz njega koso pada.
Dok gledamo oblak
vazduh je melem.
Oblak je majka,
oblak je jagnje,
tvoj tamni znak,
krošnja hrasta.
Treba biti tačan,
treba, kažeš,
i briznuće mlaz.
Bićemo spaseni!
Gledaš oblak,
gledaš, u tišini
pod oblakom veješ
na vino, hleb i ribe,
na porodične sage,
razgovore oca i sina.
A ja čekam, čekam
da mi se između maslina,
makija, guštera, zmija,
između kamenja, škorpija,
čekam da mi se ukaže put,
da krenem kroz noć.
Kao pas pod zvezdama.
Aliluja, aliluja!

ČISTE BOJE

On skoči preko drvenih stepenica,
zaigra u noći ikre, svitaca,
zaigra u noći zmija, svetlaca,
crnoga mačka baci na postelju,
u razastrti sneg celac.
Dodjemo mu ja i moja žena,
paramo svilu, gnječimo trešnje,
pa izjurimo na osunčani trg,
glave zagnjurimo u opojni žuti sok,
odemo do mora, pa belim brodom do Venecije.
Dišemo u Giardini di Castello,
mirišemo odore krošnji,
očima gutamo zelenilo.
U krvi nam se razliva ultramarin,
golubije belo, u Palazzo Grassi
upijamo Klimtovo zrelo zlato,
Šileovo zgrušano crveno,
pušimo travu, meki dodirujemo tela, penu,
sunce nam popije sinju, svežu crtu.
Zato pobegnemo u najcrnju goru, u Alpe,
beremo gljive, u Savi milujemo oblutke i led,
kao nikad, nikad do tada grizemo jagode,
prepleteni, jedno drugom ližemo med,
stapamo se sa svim što vidimo:
sa biljkama, životinjama, ljudima,
stapamo se, jer svet je praznik svetlosti
a mi njegove čiste boje.

POMORANDŽA

Plavičasta oštrica ureže se u njenu koru
kao krik galeba u nepokretnost vazduha
iznad puste plaže, gde suše se mrke alge.

A prsti mi obnaže tu narandžastu svetiljku,
da mirisom Krita ozari mrak moje sobe,
kao kad sveža voda poškropi suhu biljku.

ODGOVORI

Tražiš odgovore na svoja pitanja, jer ne znaš ko si,
odakle dolaziš i kuda ideš? Tražiš tačne odgovore
u snovima iz Starog zaveta, u nejasnim sećanjima.

Ali, možda su odgovori u gutljajima crnog vina
čiji te opori ukus vodi do grozda ili crvenice
sredozemnog ostrva ili do dunavskih zelenih obala.

Možda su odgovori u opojnosti udahnutog dima
avganistanskog hašiša ili u beličastim kućama
u primorju Tunisa, možda u vlažnoj utrobi dagnje?

Ili u ječanju žene, u svim groznicama i slastima?
Ali to nisu odgovori, to nisu nikakvi odgovori.
Odgovori su ono što ćeš učiniti, slepi čoveče!

Oni su možda u posecanju stabla u beogradskoj bašti,
u gnječenju ploda višnje što ti prste boji tamnocrveno?
Ili su u tebi, jer u idućem ratu usmrtićeš prijatelja.

A možda ćeš jedne noći, posle dugotrajne olujine,
u samotnoj kući kraj razjarenog Atlantika otkriti
da je svet priča koju je izgovorio neko zaboravan.

Neko ko priču nikada ne ponavlja, neko ko baš nikada,
nikada neće doći, mada ga prizivaju, mada ga uvek čekaju,
kao što spržena Gobi čeka da topla kiša na nju pada.